

Catalunya. Resistència activa, resistència pacífica.

Estem davant d'una revolució democràtica en tota regla, no només pel simple fet de plantejar la independència d'una nació com Catalunya, sinó perquè, del que es tracta és d'una sèrie de denúncies, demandes i drets irrenunciables. Per algunes persones, aquestes reivindicacions són velles i per a d'altres de nou encuny. La democràcia participativa, els drets socials, el dret a l'autodeterminació, la república com a forma de govern...., ser amos del futur col·lectiu d'una comunitat, poble, nació.

Sabem a hores d'ara, que el nus gordià del problema, és la constitució del 78, constitució "pactada" amb l'ombra militar darrere de l'esquena d'aquells polítics que no van veure més enllà, no van voler calcular les conseqüències de futur, una constitució que ens imposa una monarquia corrupta -com totes- i il·legítima; aquesta especialment per la seua opacitat en els seus negocis, a costa de la majoria dels habitants de l'actual Regne d'Espanya.

Aquesta constitució va ser molt contestada pel poble basc durant dècades, aquesta va alimentar una confrontació a molts diversos nivells i que ha comportat una divisió de la societat basca, en l'actualitat amb intenció de superació.

La constitució del 78, és il·legítima per ancorar el seu naixement en l'entramat jurídic i polític del franquisme, mai va ser assumida pel poble basc, ja que va ser votada a favor pel 31% de la població basca (479.205 vots afirmatius, 163.191 van votar no i 895.422 s'abstingueren en una acció promoguda per PNV). Això vol dir que una minoria ha pogut decidir el futur d'*Euskal Herria*, amb una constitució molt restrictiva i molt ambigua quant als drets reconeguts, per a poder-se manipular des del poder, d'acord amb els seus interessos.

Aquest despropòsit "de transició democràtica", cal afegir una frase repetida i esbombada, pèls partits del sistema que han governat l'estat espanyol i els que li han donat suport, frase adreçada a sectors de la societat basca: "amb

mitjans pacífics es pot parlar de tot". Ara veiem en el procés català que eixa frase repetida durant dècades, ha estat pura fal·làcia política i xerrameca.

Una constitució que perpètua la monarquia. La lluita per la república espanyola després del "pacte constitucional" ha estat molt variada i complexa, però sempre amb un perfil molt baix. Mentre uns dins de l'esquerra més "conseqüent", la reivindicaven poc temps abans de desemmascarar aquesta constitució, altres sectors "d'esquerres" més pactistes combatien aquestes reivindicacions republicanes. També és cert que uns quants d'aquests sectors han evolucionat cap al republicanisme i per una democràcia més participativa, però el dret a l'autodeterminació encara segueix tenint d'algunes resistències per parts dels sectors d'algunes "esquerres". Una República Plurinacional sense el Dret a Decidir, no es República.

El PSOE ha estat i estarà frontalment (tot i que inicialment reconeixia el dret a autodeterminació), ja que està totalment ancorat en una concepció d'una Espanya indivisible. El seu líder actual reconeix Catalunya i al País Basc com a subjectes amb identitat "nacional històrica" dins de la "nació" espanyola. També un federalisme ple de retòrica (conceptes totalment conjunturals, condicionats i dependents de les majories dins del PSOE...) obviant altres nacions com al País Valencià, Galícia, Andalusia, Canàries, per a què serveix un títol de nació, si no es pot exercir com a tal?

Amb aquestes anàlisis es pot arribar a alguna conclusió?

Vegem:

El procés d'autodeterminació de Catalunya no és solament això, que també, avalat per una majoria parlamentària i social (altra qüestió és la independència), és també un procés profundament democràtic i legítim, a hores d'ara únic a Europa, que malgrat li pese al PP, esta aconseguint una majoria sense fissures en l'essencial de l'exercici del dret a decidir, el qual hauria de ser avalat sense ambigüitats pels que fins al moment no estan convençuts.

Aquest dret d'autodeterminació es va assumir per la comunitat internacional precisament per evitar divisions internes i confrontacions en països o nacions, serà la majoria qui decideix, respectant les minories.

Si participem de les premisses exposades, podem pensar que la majoria política espanyola, que respon a "una majoria social" emparada i mediatitzada per uns mitjans de comunicació en mans d'una minoria elitista, de polítiques alienants i amb determinats interessos econòmics i partidistes. Podrà i voldrà aquesta majoria a curt i mitjà termini, promoure un procés cap a una nova república espanyola, un procés constituent i una democràcia participativa?

Altres partits com ara Podemos, sembla que tenen prou contradiccions. Per una banda no és molt probable un acord amb el PSOE, a no ser que renunciïn a determinats aspectes com és el dret a l'autodeterminació i una societat republicana. Quina força moral es pot tindre per a demanar que Catalunya esperés al fet que es creen les condicions per una III República?

Si pensem que la resposta és que NO han d'esperar, les persones progressistes, demòcrates, d'esquerres, de la resta de territoris, tenim l'obligació, de com a mínim no obstaculitzar el procés democràtic, per la lluita social, Republicà i d'autodeterminació de Catalunya, exigir als agents polítics a definir-se sense tebiesa, màxim en aquests moments que la repressió va en augment, no és possible cap equidistància, ni mirar cap un altre costat. Ara és el moment de la solidaritat, hem d'acudir als actes, manifestacions, fer la nostra resistència pacífica, encara que no siga per interessos propis, la República Catalana servirà d'exemple a seguir per a la resta de pobles. La solidaritat es pot exercir per sobre de llengües i territoris.

Jesús March, P DaD.PV